

1

‘Ready spaghetti, Meis?’ Opa staat naast de koelkast, wijdbeens, met zes eieren. Hij kijkt geconcentreerd naar mij.

‘Ja!’ roep ik. Ik sta bij het fornuis, klaar om te vangen.

Opa gooit het eerste ei. Met een boogje valt het ei in het kommetje van mijn handen. Het is nog heel! Ik tik het ei tegen de rand van de koekenpan en breek het boven de gesmolten boter in tweeën. Het ei druipt in een lange sliert de pan in.

‘Nummertje twee!’ roept opa. ‘Komt-ie!’

Ik vang opnieuw. ‘Hebbes!’ gil ik.

Ik tik het ei tegen de rand en ook deze sliert loopt perfect de pan in. Nummer drie doe ik iets te hard,

maar het lukt nog net om het ei eruit te laten lopen. De kunst is om geen stukjes eierschaal in de pan te laten vallen. Nummer vier gaat ook goed. Met nummer vijf komen stukjes eierschaal mee de pan in, maar die vis ik er soepel uit met een lepel.

‘Gevaar geweken?’ roept opa.

Ik knik.

‘Tijd voor de laatste! Opperste concentratie!’ Opa beweegt zijn arm naar achter.

Ik concentreer me. Het ei vliegt door de keuken. Ik vang het, tik het open en laat het boven op de andere eieren in de pan druipen.

‘Bingo!’ roepen we allebei tegelijk.

Opa komt naast me staan, roert en gooit een handjevol tomaatjes en wat kruiden erbij. Hij draait het vuur iets hoger en legt een glazen deksel op de pan.

‘Goed gedaan, Meis. Dit wordt een tien! Ik zeg het je!’

‘Dat denk ik ook, opa!’

We doen een dansje door de keuken.

Ik heb de tafel mooi gedekt met het geblokte tafelkleed en een vaasje gevuld met een paar sneeuwkllokjes uit de tuin. De borden glanzen en het bestek ligt er op servetjes naast.

De kartonnen jurybordjes liggen klaar bij oma’s plek.

‘Wanneer weet je of de eieren klaar zijn, opa?’

‘Dat vertellen ze je zelf. Je moet gewoon goed luis-

teren naar het sissen in de pan. Je vader kon dat altijd goed.'

We spitsen onze oren. Er komt stoom uit het gaatje van het glazen deksel.

'Nu, opa?'

'Nu!' Opa tilt de pan van het vuur en zet hem op de houten plank op het tafelkleed. Daarnaast staat een mandje met versgebakken brood. Het brood hebben we ook samen gemaakt.

De hakjes van oma tikken op de tegels. De keuken-deur zwaait open. Oma komt binnen met een stapel bladmuziek onder haar arm. Ze legt de stapel op de vensterbank. 'Wat ruikt het hier lekker.' Ze werpt een vluchtige blik op de gaspit en ziet dat hij uitstaat. Ze knikt tevreden naar mij.

'Dame, mag ik uw jas aannemen?' Opa maakt een zwierige buiging en helpt oma uit haar jas.

'Loopt u maar met mij mee, mevrouw,' zeg ik. 'Dan breng ik u naar uw tafeltje.' Met mijn hand wijs ik oma waar ze mag gaan zitten.

'O, wat een prachtig uitzicht!' zegt oma en ze kijkt uit het raam naar het kippenhok. Er ligt sneeuw op het dak.

'Wat mag ik voor u inschenken?' Opa houdt de waterkan met citroenschijfjes omhoog.

'Lekker koud water, graag,' zegt oma.

Ik pak de waterkan over van opa en schenk water in.

Opa houdt één hand op zijn rug en maakt een lichte

buiging naar oma. ‘Mag ik u serveren?’ Met twee lepels schept hij een portie roerei uit de pan en legt het zorgvuldig op oma’s bord. ‘Eet smakelijk en fijne Valentijnsdag.’ Opa glimlacht als een ober.

‘Dank u wel, meneer.’ Oma knikt deftig met haar hoofd naar de ober, die beleefd twee stappen achteruit doet. ‘Nou, laat eens proeven.’ Ze pakt haar mes en vork, snijdt een stukje ei met tomaat en stopt het in haar mond. Ze houdt haar ogen dicht.

Opa en ik kijken naar elkaar en houden onze adem in.

Oma houdt haar hoofd een beetje achterover.

‘Mmm,’ klinkt het.

Ze pakt het jurybordje met de ‘10’ erop en houdt het omhoog.

Opa en ik juichen.

‘Goal!’ roep ik. ‘Wat een score! Wat een topscore.’

‘Onverwacht!’ roept opa. ‘Maar zo verdiend!’

We juichen nog een keer. Oma lacht. Opa en ik schuiven ook aan tafel.

2

‘Soms is het fijn om je te verstoppen,’ zegt opa.

Er komen wolkjes uit zijn mond. Het vriest. Opa en ik zitten in het kippenhok. Hij heeft zijn gele sokken aan. Opa heeft altijd gele sokken aan. Daar krijg je zelfvertrouwen van zegt hij.

We hebben net in de tuin voer opgehangen voor de vogels en wilden even kijken bij Betsy, Toos en Leentje, onze kippen. De dames scharrelen tevreden om ons heen.

Oma staat in de deurpost. ‘Jongens, komen jullie binnen? Het is toch veel te koud. Waar zitten jullie?’

Opa fluistert: ‘Niks zeggen!’

Soms is opa net een klein kind.

‘Ik snap er niks van, waar zitten ze nou?’ hoor ik oma zeggen. Ze trekt de keukendeur weer dicht.

Het ruikt muf hierbinnen in het kippenhok. Naar kippenkak en vochtig hout.

Opa zit op zijn knieën te grinniken. Hij pakt een handje voer en strooit het op de grond. ‘Hier, meiden.’

De kippen beginnen gretig te pikken.

Oma gooit de deur weer open en roept: ‘Komen jullie nou? Ik heb soep. Cijfer 9!’

‘Kom, opa.’ Ik trek aan zijn mouw. ‘Ik heb honger.’

‘Ga maar,’ zegt hij. ‘Ik kom zo. Even kletsen nog.’ Hij aait Betsy over haar kopje.

Ik glijp uit het kippenhok. Mijn maag rammelt.

Als ik over het gras naar het huis loop, zie ik in de tuin naast ons Djoeke haar fiets vastzetten.

‘Hé, Meis!’ roept ze. ‘Strakjes afspreken?’

‘Hé, hoi!’ roep ik terug. ‘Misschien.’ In Japan zeggen ze misschien als ze geen nee willen zeggen. Dat heeft opa me verteld.

Djoeke is mijn buurmeisje, maar we zijn niet echt vriendinnen. Ik ben graag buiten en zij is graag binnen. Opa is ook graag buiten. We gaan straks nog even met de vogelkijker het bos in. We hoorden de bonte specht tekeergaan en willen hem spotten.

Ik zit aan de tafel te smullen van oma’s groentesoep met ballen. Het is inderdaad een score 9.

Oma zingt terwijl ze een kom soep voor opa vult. Ze verzint het liedje ter plekke.

*Hier, eet je soepje, mijn snoepje
En slurp je lepeltje leeg
Goede soep verwarmt de binnenkant
Dan is er niks meer aan de hand*

Opa stapt binnen. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Soep, nu!’ zegt oma quasistreng en trekt hem zijn jas uit.

‘Groetjes van de meiden,’ zegt opa.

Oma rolt met haar ogen en aait hem over zijn wang. Opa doet een beetje zout in zijn handpalm, en wrijft dan zijn handen boven zijn soepkom tegen elkaar. Er vallen kleine korreltjes zout in de soep. Eigenlijk mag hij geen zout, maar dit is zijn truc, weet ik.

‘Stouterik,’ fluister ik.

Opa brengt zijn wijsvinger naar zijn lippen. ‘Ssst.’

Oma doet alsof ze het niet hoort.

Opa kijkt naast zijn kom. ‘Eh, lieverd, mag ik een eh, nou, hoe heet zo’n ding, een schepding, zo’n bolletje dinges van je?’

Oma kijkt naar opa. ‘Een bolletje dinges?’ Ze snapt het niet.

Dan wijst hij naar mij. ‘Wat zij heeft. Een ork.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Hè, je begrijpt toch wel wat ik bedoel.’

Oma begint te zingen. ‘Ork, ork, ork, soep eet je met een...?’

‘Lepel, opa?’ vraag ik.